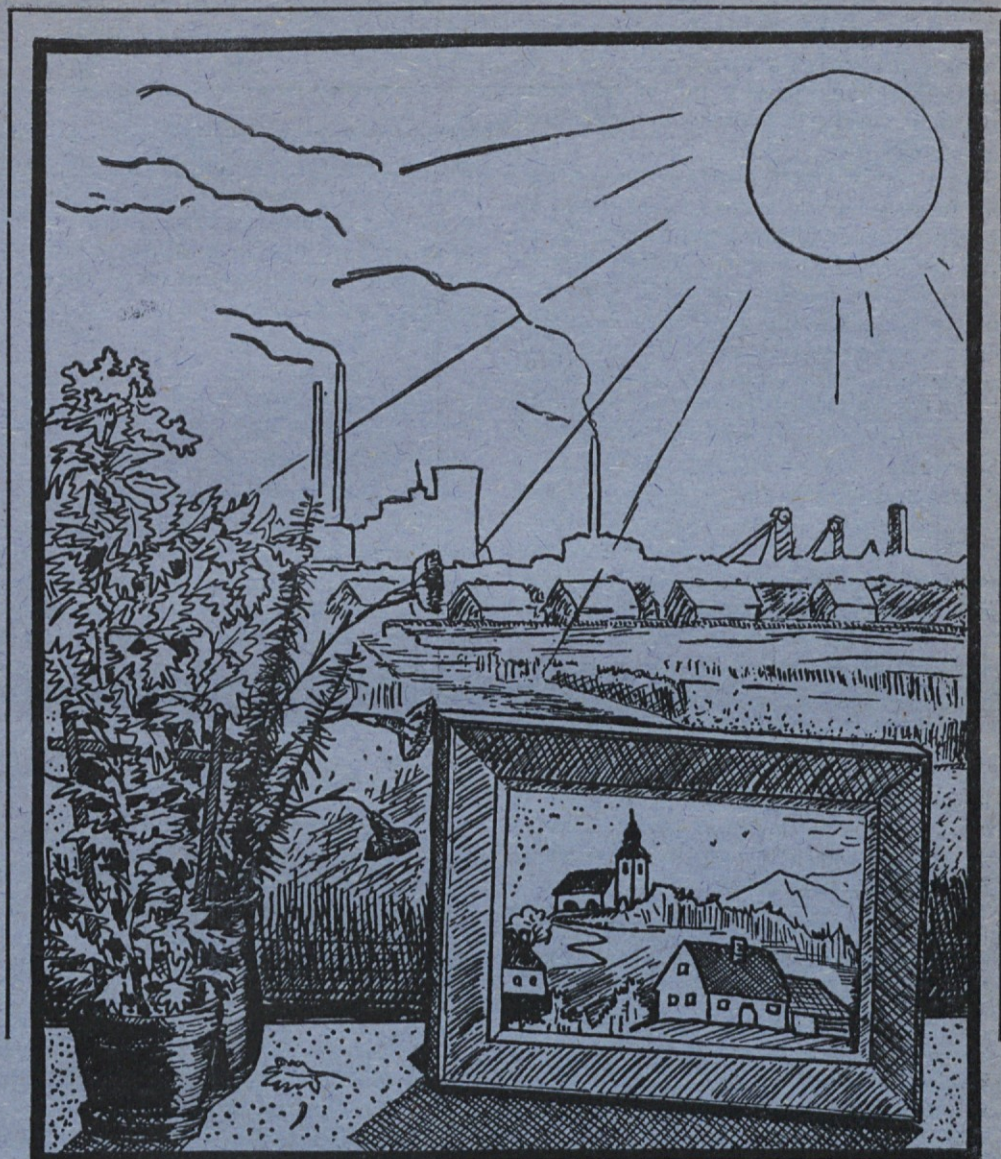

NAŠA LUČ

želi vam vsem

veselo Velika noč 1956

APRIL

24. aprila:

JURIJ

Za časa preganjanja vernikov v dobi cesarja Dioklecijana je sem in tja kdo tudi klonil in se izneveril svojemu krstu. Žalostno za takega.

Vendar taki pojavi odpadov na drugi strani samo povečajo slavo in čast tistih, ki so kljub težavam ohranili svojo vero in jo mnogi tudi izpričali s krvjo. Eden takih je bil tudi vojaški tribun, poveljnik Jurij. Doma je bil iz Kapadocije v Mali Aziji. Ko je dobil v roke cesarjev ukaz za nastop proti kristjanom, ga je strgal in izjavil, da je on kristjan. Razdelil je vse svoje imetje ubogim, nakar so ga aretirali. Umorili so ga z mečem.

Na vzhodu ga zelo častijo in mu pravijo „veliki mučenec“. Tudi Slovenci ga slavimo. Samo v ljubljanski škofiji mu je posvečenih 12 župnih in 26 podružnih cerkva. Je tudi patron mesta Ljubljane.

Ker se ob njegovem godu začenja pomlad, je naše ljstvo povežalo tega junaka

Vsem bralkam in bralcem širom Zapadne Evrope in drugod želimo ob prazniku Kristusovega Vstajenja: Veselo alelujo!

~~~~~
krščanske vere s pomladanskim veseljem in tako je nastalo vse polno navad, ki jim pravimo „jurjevanje“. V Beli Krajini hodi jo mladi prepevat „svetega Jurija“ z breza mi od hiše do hiše in pobirajo v koš darila gospodarjev in gospodinj. Kjer ničesar ne dobijo, ljudem zapretijo:

„Vaša vrata
polna blata.
Vaša hiša
polna miša.
Vaši vrti
polni krti.“

V Prekmurju je sv. Jurij zavetnik pastirjev. Na Jurjevo jim dajo za zajtrk cvrtino. Kot drugod se tudi tam menjavajo na Jurjevo hlapci. Na Primorskem si od moče sv. Jurija mnogo obetajo: „Svetega Jurija luža in svetega Vida suša naredi dobrega kmeta“, pravijo.

NAŠA LUČ

izhaja vsak mesec razen julija in septembra (desetkrat na leto). Bratom in sestram slovenske krvi po Zapadni Evropi želi biti v razvedrilo, veselje in podučilo.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Zveličar naš je vstal!

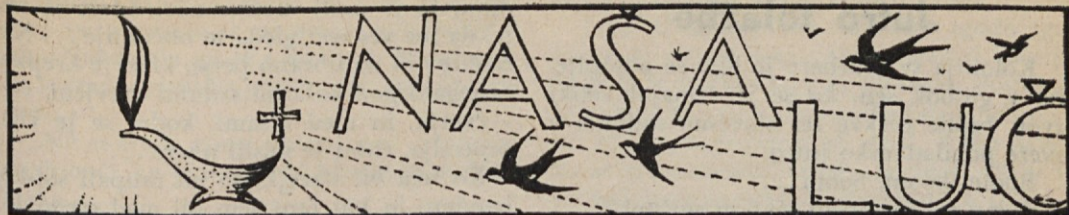
**Zveličar naš je vstal iz groba,
vesel prepevaj, o kristjan!
Premagana je vsa hudoba,
rešenja tvojeja je dan.
Potrta je pekla oblast,
o poj, kristjan, hvaležno čast!
Aleluja, aleluja, aleluja!**

**Kje, smrt, je zdaj premaga tvoja
in tvoje ostro želo kje?
Veselo upa duša moja,
življenje večno čaka nje.
Moj Jezus je od smrti vstal,
kraljestvo smrti pokončal!
Aleluja, aleluja, aleluja!**

**O sreče dan, o dan veseli,
ki ga naredil je Gospod!
Da večno hvalo bi mu peli,
odrešen je človeški rod!
Odprt stoji nam paradiž
in vrata vanj je sveti križ.
Aleluja, aleluja, aleluja!**

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria

Aleluja!

Gospod je vstal! Kaj ste žalostni in zaskrbljeni?!

Kakor je Kalvariji velikega petka sledilo zmagoslavje velikonočnega jutra, tako bo tudi z nami. Za trpljenjem bo prišlo veselje. Vse ima svoj konec na tem svetu; celo najbolj grenki in boleči dogodki.

Treba vztrajati! Treba vzdržati!

Morda se bližamo že 14. postaji križevega pota...?

Za tem pride olajšanje.

„Pogum, ubogo srce, bodi mirno, za tolikim trpljenjem pride blaženost!”

„Tisti, ki sejejo v solzah, bodo v veselju želi.”

„Blaženi ti, ki jokajo, zakaj potolaženi bodo.”

+

Jezus je vstal iz groba; tudi mi bomo vstali. Grob je sicer zadnja postaja na tej zemlji, a ne zadnja postaja za vedno. Mi bomo vstali!

O, veliko upanje! Sladka tolažba!

Šele takrat se bo začelo tvoje pravo življenje.

Takrat bo Bog enkrat za vselej vzpostavil vesoljno ravnotežje med resnico in lažjo, pravico in krivico, ljubeznijo in sovraštvom.

Takrat bomo razumeli vse.

Takrat bomo strmeče vzklikali: „Velik in pravičen si, o Bog!”

+

Na grobnih spomenikih pišemo: „Na svidenje!”

Upravičeno!

Kakor so učenci videli Jezusa po njegovi

smrti, tako bomo videli naše drage ob velikem velikonočnem jutru ob koncu časov.

To nam bodi v tolažbo!

Upajmo v dan, ko se bomo spet združili!

+

Neki človek je dolga leta zaman iskal resnico in srečo. V tihi noči, ko se verni pripravljajo na obred vstajenja, se ga je polastil obup. Segel je po steklenici s strupom. Že je smrtonosno tekočino približal svojim ustnicam... A glej, iz cerkvenega stolpa so svečano zadoneli velikonočni zvonovi in iz svetišča je priplaval odmev veselih glasov, ki so slavili vstajenje našega Gospoda.

In obupani se je spomnil svoje mladosti; pomislil je na vero mladih let. Nevidna sila mu je iztrgala strup iz rok...

Odmevi velikonočnih zvonov so mu vrnil upanje in življenje. (Faust).

+

Bratje in sestre, morda že dolga leta iščete sreče, a je še niste našli.

Morda ste že zgubili vsako nado in obupali?

Poslušajte!

Poslušajte velikonočne zvonove!

Oni pojo za vas!

Njihovi odmevi ulivajo upanje in tolažbo.

Veselite se zato in pojte: „Aleluja! Aleluja! Aleluja!”

K-ov.

Jutro tolažbe

Kolonija sv. Barbare je bila še potopljena v globok sen, ko se je zamajal veliki zvon župne cerkve ter slovesno zadonel v sveže pomladansko jutro.

Boom, boom, boom...

Čemu tako rano in tako mogočno?

„K vstajenju zvonil!“ je sam s seboj govoril rudar Janez, ki je bolj sedel kot ležal na postelji, podprt z visokimi blazinami.

„K vstajenju... k velikonočni procesiji...“ je naglas razmišljal bolnik.

Boom, boom, boom...

„Ah, če je božična noč med vsemi nočmi najmilejša, je velikonočno jutro najslovesnejše... Nekaj zmagoslavnega je v njem. Ob prvem odmevu zvona ljudje planejo pokonci in vse se veselo hiti napravljat za slovesnost v cerkvi.

To jutro pridejo vsi, še tisti, ki jih sicer ni... Le jaz sem prikovan tu na posteljo in zame ni več velikonočnega veselja, zame je minilo vse...”

Tako so se Janeza polaščale žalostne misli.

+

Ko je zvon utihnil, je Janez prisluhnil čvrstim korakom, ki so drobili po ulici. „Aha,” je uganil, „otroci, ki bodo pri procesiji nastopili v strežniški oblekah, že hite v cerkev.”

„Srečni malčki!” si je mislil.

„Moj Bog, zdi se mi, da je šele včeraj bilo, ko sem tudi jaz bil tako majhen in sem na velikonočno jutro z brati in sestrami veselo hitel k vstajenju.

Tudi jaz sem stregel pri velikonočni slovesnosti. Dobro še vem, kako mi je, nerodnežu, mežnar Anže pomagal obleči sveže oprano in zlikano strežniško obleko ter mi nato porinil v roke težek svečnik, s katerim sem ponosno korakal v procesiji ob žup-

niku, ki je nosil monštranco. Zdelo se mi je, da me ves svet gleda in občuduje... Na molitev in na ubrano petje, ki se je krepko razlegalo pod košatim sadnim drevjem, vse v cvetju, in med hišami, koder se je vila procesija, tedaj še mislil nisem...

Ko sem bil starejši, so mi zaupali šolsko bandero in kot fant sem bil med tremi izbranimi, ki so na čelu procesije nosili veliko farno zastavo.

Ah, kako je to bilo lepo!

Kako sem bil srečen!

Velika noč si je že tedaj zagotovila posebno odlično mesto v mojem srcu.”

+

Spomini so Janeza tako prevzeli, da je vsaj za hip pozabil, da izčrpan in težko bolan leži na postelji, s katere se verjetno ne bo več dvignil.

A kašelj, ki ga je spet začel mučiti, da bi človek mislil, da mu bo pljuča raztrgalo, je naredil konec njegovim sanjam in mladosti. Ko mu je nekoliko odleglo, je ves poten in izmučen slonel na svojih blazinah. Pri dihanju je odpiral usta, da bi zaprašenim pljučam dovedel več zraka. V prsih mu je zamolklo piskalo. Še ganiti se ni upal iz strahu, da bi ga spet začel dušiti kašelj, ki že dolge tedne tako neusmiljeno pretresa njegovo telo.

„Moj Bog, kam sem prišel!” je tožil vznemirjeno. „Kaj mi je bilo nekoč kot žrebe drveti navzgor po strmem hribu ter na vrhu iz polnih pljuč zaukati, da se je razlegalo čez hribe in doline? V rudniku sem dolga leta prekladal več kot 100 kg težke bloke in se mi je to zdelo mala stvar. A sedaj mi zmanjka zraka, ko se vlečem od postelje do mize, in kašelj me tako muči, da čisto mislim, da bo zdaj zdaj po meni.”

+

Rudar Janez se je zavedal, kako je z njim, Na vse načine je iskal rešilno bilko,

a zaman. Misel na smrt se mu je vedno bolj vsiljevala, a se ni mogel sprijazniti z njo. Navdajala ga je s strahom in žalostjo in je često privabila gorko solzo na njegovo lice.

„Ne umreti, samo umreti ne!“ je jokal sredi noči, ko je v tesnobi hlastal za trohico zraka.

„Umreti zdaj, ko sem komaj začel živeti? Omagati sredi življenjskih načrtov? Vse zapustiti? Omahniti prav v času, ko se vsa narava prebuja v novo življenje?“

To ni mogoče!

Ne umreti! Samo umreti ne...!

Ah, življenje, kako si kratko, bedno, go-ljufivo, kruto in nesmiselno!”

+

Veliki zvon, kateremu so se ubrano pridružili še ostali, se je spet oglasil. V cerkvi je bilo vedno več ljudi. Pevci so se zbirali ob oltarju. Tudi zastavonoša in nebonosci so že bili na svojih mestih. Nekaj oseb je čakalo pri spovednici.

Ob napovedani uri je pristopil župnik s strežniki. Izpostavil je Najsvetejše, pokadil, vzel množtranco ter obrnjen proti zbranim vernikom trikrat zapel: „Aleluja“. Pevci so mu štriglasno odgovarjali, da je mogočno odmevalo pod visoke oboke župne cerkve.

Slovesni napev aleluje je planil iz svetišča v mirno jutro, se razlil po koloniji ter potrkal na okno Janezove sobe.

Bolnik je tedaj v hipu pozabil na svojo bolezen, se pognal iz postelje ter se opotekl proti oknu, ga odprl in prisluhnil.

„Dobro jo režejo,“ je bil navdušen, ne meneč se za težko sapo.

„Kmalu bodo zunaj. Srečo imajo, da je tako krasno jutro, res, kot bi ga posebej naročili.“

Oho, pevovodja pa je letos dobro nadražil pevce!“ se je stopnjevalo njegovo navdušenje, ko je v cerkvi mogočno zadonela:

pesem „Zveličar naš je vstal iz groba“.

Janez se ni menil za ostri zrak zgodnjega jutra, ki mu je doslej redno izzival kašelj. Še bolj je odprl okno in poslušal. Poslušal je z ušesi in srcem. Na vsako besedo slovesne velikonočne pesmi je pazil. Kako krasno se je ponavljani odpev „aleluja“ zlival v prebujajočo se naravo pomladnega jutra!

Aleluja — je vzklík veselja, zmagoslavja in upanja.

Janez ga je razumel.

Čudno! Še nikoli ga velikonočna pesem ni tako ganila. Še nikoli mu ni prinesla toliko sonca. Vplivala je na njegovo dušo kakor blažilno olje na razbolelo rano. Srkal jo je vase, kot izsušena zemlja vsrkava lahni dežek poletne noči.

Ko so pevci končali prvo kitico, so bili že izven cerkve. Pred njimi se je že lep del procesije urejeno pomikal proti koloniji.

Po kratkem presledku je sledila druga kitica:

„Kje, smrt, je zdaj premaga tvoja in tvoje ostro želo, kje?“

Veselo upa duša moja,

ŽIVLJENJE VEČNO čaka nje.

Moj Jezus je od smrti vstal,

KRALJESTVO SMRTI POKONČAL!

Aleluja! Aleluja! Aleluja!”

Če so po Janezovem razoranem licu v zadnjem času često polzele solze grenkobe, žalosti in obupa, so se v tem hipu v njegovih očeh zalesketale solze upanja, veselja in hvaležnosti.

„Hvala Ti, o Bog za to velikonočno jutro, najlepše jutro v mojem življenju!“ je ihtel od ganjenosti.

„Ko sem bil mlad, sem se ga veselil bolj zaradi zunanjih okoliščin, a nikoli ga nisem polno doumel. Bog me je moral postaviti na rob groba, da sem obrnil pažnjo na najvažnejše: **KRISTUS JE NA VELIKONOČ.**“

NO JUTRO PREMAGAL SMRT IN POSTAL POROŠTVO NAŠE VEČNOSTI."

... Moj Jezus je od smrti vstal,

Kraljestvo smrti pokončall...

„Ah, sedaj razumem,” je bil ves srečen in potolažen Janez, „zakaj velikonočni zvono-vi pojo tako zmagoslavno, zakaj velikonoč-na pesem doni tako slovesno! Kličejo nam veselo oznanilo: „SKOZI ZEMELJSKO SMRT, KATERI SE MORAMO VSI POD-VREČI, GREMO V ŽIVLJENJE”.

+

Na Janezu se je uresničil stari pregovor: „Kjer je stiska največja, je božja pomoč najbližja!” Od vseh Slovencev pod zvoni-kom sv. Barbare je on imel najveselejšo Ve-liko noč. Njen globoki smisel ga je notra-nje popolnoma prenovil in odslej je kljub neozdravljivi bolezni z jasnimi očmi gledal v bodočnost.

V-ko.

Družina — svetišče

Družina je kakor mala cerkva, v kateri je navzoč Bog, da sprejema molitve, dviga težave, posvečuje ljubezen cele skupnosti družinske in jo pripravlja tako na nebeško veselje.

Dvoje dejstev, oboje enakih.

Prvo:

V nekem kraju — ime je kaj postranskega pomena — v hlevu, ki že razpada, na uma-zani klopi sedi mož kakih sedemdeset let in se brije. Opazujem ga. Ta starček izgle-da utrujen, daje videz velike pobitosti. V navzočnosti tujih ljudi se čuti ponižanega, še več, presenečenega; kdo se še sploh zani-ma zanj, odkar živi zapuščen v tej luknji?

Ta luknja je zatočišče koz in ne bivališče kristjana. Vrata zapira zavesa iz žakljevine, postelja je kup slame na goli zemlji; miza čeber, na pol razbit. Opravo hleva predstav-ljajo velike žakljevinaste preproge, vse na pol gnile in plesnive.

Starček pripoveduje:

„Sedem sinov imam in vsi so me zapu-stili. Žena mi je umrla od žalosti, isto pot hodim tudi jaz sam.”

Vprašam ga:

„Kako je možna taka nesreča? Morda uboštvo?”

„Ne. Ali bolje: da! Duhovno uboštvo. Svojim otrokom sem vedno pripovedoval, da je treba uživati življenje, zakaj onstran groba ni ničesar več. Ker mi je tako kazalo, sem privolil v njihov krst, prejeli so prvo obhajilo in potem dovolj... V moji hiši se ni smelo moliti, ni se smelo govoriti o Bogu. In sedaj...” — s solzami v očeh na-daljuje starček — „moji sinovi kažejo, da so se dovolj naučili mojega nauka.”

Drugi dogodek

Aprilsko poldne v nekem kraju. Ime ni-ma pomena.

Šest otrok stoji ob postelji svojih hudo bolnih roditeljev. Med njimi sta dve redov-ni sestri. Na steni visi velika slika nekega duhovnika, sedmega sina, ki je misijonar neke v Oceaniji.

Najstarejši sin daje navodila drugim za strežbo. Sestram da natančno navodilo: „Ve-dve skrbita za dušo ata in mame. Na vse drugo bomo mislili mi...” Kasneje proti večeru molijo kakor vselej, rožni venec. Bolnika s težavo molita na glas. Po molitvi hoče mama zbrati okrog sebe vse svoje si-nove. „Čutim, pravi, da se približuje zadnja ura. Zase in za vašega očeta želim poslednje zakramente.”

Še isto uro stoji duhovnik ob postelji obeh bolnikov. Oče se spove, prejme obha-jilo in sveto maziljenje. Mama skupaj s si-novi moli zanj. Nato se slika spremeni. Si-novi in oče molijo za mamo, ko prejema poslednje zakramente.

Nekaj ur nato mama bije smrtni boj. Za trenutek odpre oči in predno izdihne, zaše-peče: „Odhajam v večno življenje in tam vas pričakujem.” Oče in mož sledi materi in ženi nekaj dni kasneje. Sedaj zapušča

tudi on duhovno oporoko svojim sinovom: „Umiram mirno, ker sem vedno služil Bogu in ker ste vsi na dobri poti. Vsakdo izmed vas bo nekoč prav na tem, kot sem sedaj jaz. Sledite stopinjam svojih roditeljev, združeni po veri in molitvi. Smrt nas bo tedaj za vedno združila v Bogu.”

Ogenj

Lahko je razumeti ta dva dogodka: če družina ni svetišče, je luknja. To resnico so razumeli že pogani, ki so v družini videli „sveti ogenj”. Zgodovina pripoveduje, da v stari rimski in grški hiši nikdar ni manjkalo oltarja, na katerem se je ohranjeval ogenj. Sveta dolžnost je bila hišnega gospodarja, da je čuval nad tem ognjem, da ni ugasnil, marveč bil tleč dan in noč. Gorje hiši, če je ugasnil sveti ogenj! Vsak večer so oglje pokrivali s pepelom, da se je oglje ohranilo. Prva skrb zjutraj je bila poziviti ogenj. Sveti ogenj je nehal žareti, kadar je umrl zadnji član družine. Sveti ogenj in družina pa sta starim pomenila isto.

Sveti ogenj kristjanov je to, kar je priporočal umirajoči oče: edinost po veri in molitvi. Da se ta ogenj prižge in ohrani živ, ima svoj veliki pomen družinski oltarček, okrog katerega se zbira vsa družina ob začetku in na koncu dneva in ob slovesnih prilikah. Družinski oltarček je nadaljevanje oltarja, pred katerim sta oče in mati sklenila zakonsko zvezo. Ta dva oltarja sta povezana med seboj, podobno kakor svodi velike palače. Odmakneš en kamen, pa vse zgrmi v prah. Če pa ohranjaš kamne, ki se postavljajo svod, tudi svod tvoje družine, slovenski oče, mati, tedaj bo vedno mir, sreča, globoko živeto krščanstvo in zadovoljstvo brez mere.

+

Mnoge slovenske družine so si postavile v času svobode vere oltarje in nanje položile kipe in slike Srca Jezusovega in Marijinega. So ti oltarji še zbirališče celotne družine vsak večer po molitvi svetega rožnega venca, po kateri se utrjuje vera v Boga in ljubezen do Marije? Upamo in Bog daj, da bi ostali vedno v blagoslov in krščansko bodočnost slovenskih družin, slovenskega naroda!

A. I.

PIRHI

**Velike in male
in stare kokoške,
nesite nam jajčec
tja v slamnate koške!**

**Ti jajčki okrogli,
njih vsak bo še pisan,
rdeče, rumeno
in modro porisan!**

S. C.

Iskal je luč

PRVI JUDJE NAJDEJO KRISTUSA

Neki dan je Janez Krstnik bil skupaj z dvema svojima učencema. Pokazal jima je mimoidočega Jezusa in rekel: „GLEJTA JAGNJE BOŽJE!”

Učenca sta stopila za Jezusom. — Jezus se obrne in, ko ju vidi, da gresta za njim, jima reče: „KAJ ISČETA?” — Odgovorita: „UČENIK, KJE STANUJEŠ?” — Veli jima: „PRIDITA IN POGLEJTA!” — Šla sta in videla, kje stanuje, in sta tisti dan ostala pri njem.

Eden izmed teh dveh, ki sta od Janeza slišala o Mesiji in šla za njim, je bil Andrej, brat Simona, pozneje imenovanega Petra. Ta je šel iskat svojega brata Simona in mu reče: „NAŠLI SMO MESIJO”, to je Kristusa — Maziljenca božjega. In privedel ga je k Jezusu (Jan 1, 35–39).

SKORAJ 2.000 LET POZNEJE

Zadnjič smo poročali, kako je veliki rimski rabin Zolli srečal Mesijo, Luč, Kristusa.

Leto dni pred spreobrnjenjem, 17. februarja 1945, je začel Izrael Zolli pisati svoj duhovni dnevnik, kateremu je dal naslov: „MOJE SREČANJE S KRISTUSOM“. Pravi, da je ta dnevnik pisal bolj s solzami kot s črnilom. Dnevnik vsebuje ganljiva osebna doživetja, ki se jim vidi, da jih je pisalo srce, ki je vroče ljubilo Kristusa. Polne so pristnega, izvitnega pesništva, ki ga preveva duh sv. pisma, pa tudi brezmejna žalost, ki se zdaj pa zdaj vendar prelije v duševno radost. Dnevnik začenja s poglavjem „ČAKANJE“ z datumom: „Sobota 17. februarja 1945.“ — Tako piše:

„Življenje mi gre že proti zatonu. Truden in izčrpan sem že od dolge življenjske borbe... Bog je Luč. Boril sem se, da bi se prikopal do te Luči. Leto, desetletja čakanja, borb, dvomov in iskanj. Trenutki svetlikanja, a zopet strašna tema. Kot bogoiskalec-potnik sem večkrat prišel do vrat Večnega, a sem jih našel zaprta. Le včasih, v trenutku milosti, so se odprla, a se takoj spet zaprla. Kako strašno je bilo to blodenje brez cilja! Včasih sem mrzlično iskal poti, a nisem dobro vedel katere? A danes vem vse... Pomlad prihaja, cvetlice začenjajo brsteti. Tudi ti željno pričakuješ, da bi videl zacveteti svoj mak. Oral si svojo dušo s plugom bolečine; nobena bolest ti ni bila prihranjena. Odprl si dušo trpljenju. In zakaj ti nobena cvetlica ne nudi sladkega plačila?

Bilo je v Albinu. Pred koliko leti? Ne spominjam se. Na polju. Samota. Visoki klasi, ozka steza, že na pol mrak. Duša se mi je praznila, ne da bi se tega zavedal. Ne vem, kaj sem mislil in čutil. Nič nisem več želel. Naenkrat sem slišal glas: „Blagor njim, ki prebivajo v moji hiši!“ In takoj sem nadaljeval sam od sebe: „Ves svet, vse vesoljstvo je tvoja hiša.“ — Že ni bila več luč, ampak razmišljanje. V tem trenutku je šel mimo tisti neposredni vtis večnega, ki prodre v dušo in si jo prisvoji. Povešam glavo: „Gospod, ti si zmagal..., bodi zahvaljen za to zmago!“

Čez leto dni, v februarju 1946, je sivo glavo skoraj šestdesetletnega starčka Izraela oblila voda prerojenja. Bil je krščen skupaj s svojo ženo. On si je privzel ime

EVGEN v spomin na Pija XII., a žena Ema Marija.

Judovska občina ga je takoj izobčila kot odpadnika. Proglasila je več dni posta v zaščeno za njegov odpad in ga objokovala kot mrtvega.

Kako ga je pač moralo to boleti, saj je vroče ljubil svoj narod in je samo šel za klicem Mesije, katerega je njegovo ljudstvo že tisočletja pričakovalo! Nekje je potožil: „Meni in moji ženi je spreobrnjenje vzelo vse, kar sva imela na tem svetu.“ — Časnikarju, ki ga je po spreobrnjenju vprašal, če res veruje, da je obljubljeni Mesija že prišel, je odgovoril:

„Da, verujem in to brez vsakega dvoma. Tako popolnoma sem prepričan o tej resnici, da se moram postaviti nasproti vsemu svetu in braniti to svojo vero z gotovostjo, ki je trdna kot gora.“

Ivan

Pred dogodki

(Nadaljevanje)

RAZLIČNA ZASEBNA RAZODETJA

Orisali smo vam najpomembnejše reči, ki jih obsegajo tako zvani fatimski dogodki. Skušajmo te napovedi sedaj vzporediti z nekaterimi zasebnimi razodetji. Vsa ta zasebna razodetja niso potrjena od Cerkve kot verodostojna. Vendar so vsa objavljena v knjigah, ki jih je Cerkev dovolila natisniti. To se pravi, da niso nasprotna krščanskemu nauku in redu. Nobeden jih pa seveda ni dolžan verjeti.

1. Železna šiba

Knjiga „Marija v zgodovini Francije“ (Marquis de la Franquerie), ki ji je napisal uvod kardinal Baudrillard, vsebuje na str. 293 razodetje Kristusovo neki svetli duši:

„Po božjih načrtih za rešitev sveta zavzema posvetitev človeštva brezmadežnemu Marijinemu srcu za učlovečenjem prvo mesto. Izbrana je bila kot splošno sredstvo, da zagospoduje božje Srce, ko pride ura, določena po BOŽJI PRAVIČNOSTI... Dokler se človeštvo ne bo posvetilo Marijinemu brezmadežnemu Srcu, bo postajal svet vedno bolj pokvarjen, sovražniki božji bo-

do vedno močnejši in mogočnejši, vera bo ugašala v srcih, dokler ne pride dan, ko bom očistil zemljo z železno palico... Posvetitev brezmadežnemu srcu Marijinemu, ne iščite druge potil Temu Srcu sem dal moč upogniti mojo pravičnost... Posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu bo končalo kraljestvo krivice in odprlo kraljestvo Ljubezni, v katerem se bo pokazala moja slava in moja moč in moje usmiljenje po čudovitostih brez primere v pretekli zgodovini Cerkve... To je zadnje sredstvo, ki ga dajem..."

2. Po kaznovanju

Ana Marija Taigi (1769–1837) je živel v Napoleonovem času. Bila je družinska mati, doma iz Siene. Deležna je bila mnogih izrednih milosti in videnj. Pred desetletjem je bila proglašena za svetnico, seveda ne na podlagi njenih mnogih uresničenih napovedi, ampak na podlagi njenega krepostnega življenja in čudežev, ki so se zgodili na njeno priprošnjo po njeni smrti.

Svojemu duhovnemu voditelju je ta žena razodela tudi, da ji je Bog nekega dne pokazal, kakšne strašne pregrehe bodo ljudje v bodočnosti na svetu delali in sicer ljudje vseh stanov. Občutila je veliko bolečino in tedaj je rekla: „Gospod, kako bi mogla te pregrehe preprečiti?"

Dobila je odgovor: „Hči moja, moj Oče in jaz bova dobila sredstvo za vse to, kajti po kaznovanju bodo tisti, ki bodo preživeli, tako živeli, kot ti bom povedal."

Nato je videla revolucije, ki bodo zaradi dobrih vseeno manjše, kot bi morale biti. Ko se bo zdelo, da ljudje ne morejo več rešiti, bo rešil Bog. Zemeljske šibe bodo zmanjšane, toda nebeške bodo splošne in strašne. Milijoni ljudi bodo pomrli od železa ali od vojne ali v državljanskih vojnah, drugi milijoni bodo umrli nenadne smrti. Potem je videla, da se bodo celi narodi vračali v naročje Cerkve, mnogo Turkov, poganov, Judov se bo spreobrnilo in njih gorečnost bo dosegla gorečnost prvih kristjanov.

Isto vizijo je videla večkrat, več dni zaporedoma. „Zemlja, obdana od plamenov. Pokrije jo tema, zemlja in nebo v ječanju." Nato „veličastno vstajenje." Vse pa: „Ko

se bo zdelo, da nima Cerkev nobenega človeškega sredstva več, da bi se ubranila preganjalcev. Preizkušnja bo pokazala tajne misli src." Na vprašanje, kdo se bo mogel ustavljati tej strašni preizkušnji, je dobila odgovor: „Tisti, katerim bom dal duha ponižnosti."

Vse to popisuje P. Bessières S. J. v Parizu 1936. izdani knjigi „Blažena Ana Marija Taigi." Omenja tudi, da P. Calixte na 405. str. 5. izdaje njenega življenjepisa pravi, da je njen duhovni voditelj msgr. Natali izjavil: „Temo, o kateri vizija govori, je treba vzeti kot dejansko, fizično temo." — „Ta tema bo trajala tri dni, med katerimi bodo edino blagoslovljene sveče dajale svetlobo." „Potrebno je to, da se ustavi roka božja, ki bi ljudi še tepla." — „Ta napoved se razteza do Antikrista, katerega časi so bližju."

Te napovedi so popisane v knjigah, odobrenih od Cerkve; videnj samih Cerkev ni odobrila ali se o njih izjavila. Zanimivo pa je, da so se napovedi o Napoleonu vse tako zgodile, kot jih je Taigi videla. Morda se bodo tudi te?

(Dalje prihodnjič)

SLIKE IZ NOČI

**Sredi poljane tam lučka gori;
težko utriplje tam sredi noči.
Sama v valovih je sivih meglá,
komaj, da komaj še plapolá.**

**Nekje začivkal je ptiček ves plah,
v senci je temni mogoče ga strah.
Daleč se zgubil od gnezda je proč,
v zraku nemirnem pa dolga bo noč.**

**V bregu stoji tam samotno drevo,
veje razteza v zaprto nebo.
Sonce je zašlo in zvezdice spé,
v noči pa taki prav žalostno je.**

**Tiho po cesti gre truden korak,
kakor da težji postaja prav vsak.
Morda več cilja in doma zanj ni;
veter ga boža, nebo zanj ihti.**

P. A. Francija.

Mati dala življenje, hčerke so ji ga vrnilo

Mati Rozalija Š. je bila operirana zaradi zastrupitve krvi. — Po neuspeli operaciji so jo pripeljali nazaj na njen dom nezavestno in so umirajoči prižgali — luč.

Po posebnem naključju je bila prepeljana v drugo, zelo oddaljeno bolnico, kjer je morala prestatati drugo, še hujšo operacijo. — Zaradi popolne izgube krvi je bila potrebna direktna transfuzija. Ker ni bilo na razpolago dajalcev krvi, sta privolili njeni hčerki Justina in Alojzija, naj jima vzamejo kri. V strašnih bolečinah sta se po transfuziji zbudili nezavestni hčerki in tudi umirajoča mati.

Rešena mati se je vrnila na svoj dom, kjer danes skupno uživajo lepo družinsko življenje in običajno srečne svete božične praznike.

Ni verjetno, da je Bog ustvaril človeka zato, da bi ga mučil z nadlogami; verjetneje je, da mnogokrat izbira ljudi, da so drugim v zgled in svarilo! Sestri Justina in Alojzija naj bosta tisočerm širom sveta vzgled in svarilo, da segajo daleč meje četrte božje zapovedi, ki se glasi: „Spoštuj očeta in mater, da boš srečno in dolgo živel.“

Uboga tista mati, ki okuša gorje in bridkost svojih otrok; to je hujša bolečina od vseh bolečin!

Priča dogodka in prepričan.

(Rojak iz Francije)

Skrivnostno orožje

Vse, kar Evropa danes ima, dolguje krščanstvu. Krščanstvo pa je Evropo dvignilo predvsem po kreposti LJUBEZNI, tiste ljubezni, na katero je Jezus opozarjal svoje učence na predvečer svoje smrti, ko jim je naročal: „To je moja zapoved, da se ljubite med seboj.“

Če bi kristjani to zapoved, ki jo moremo smatrati za Gospodovo oporoko, globlje doumeli, bi bili sposobni ostvariti še vse večja čuda.

Zaradi obredov velikega tedna nam je nekoliko bliže Gospodova poslednja volja,

ki nam jo je zaupal v tako slovesnem trenutku svojega življenja.

Izkoristimo to priložnost in po Fulton Sheenovi knjigi: „Svoboda, enakost in bratstvo“ navedimo nekoliko misli, kakšno **silno** **važno** vlogo more v sodobnem socialnem življenju igrati kristjan, ki mu zapoved ljubezni ni samo prazna beseda.

Dobri kritiki, a slabi graditelji

Evropa stoji danes na robu propada, ker je premalo ljubila. Tu mislimo predvsem na ljubezen do ubogih od strani bogatih. Evropa je podpisala lastno obsodbo, ko se je izneverila Gospodovemu naročilu ljubezni. Kajti tu moramo iskati povod komunistični kugi, ki že nad velikim delom sveta seje svoje opustošenje.

Komunizem je dobil svoje pristaše z izkoriščanjem bede ubogih in z upravičenim protestom proti mnogim krivičnim bogatinom.

Komunizem je pravilno opozoril na nاپake kapitalistične družbe, a **sredstva**, ki jih predlaga za izboljšanje tega stanja, so **popolnoma zgrešena**.

Oni so izvedenci v rušenju, a slabiči pri graditvi. Nasilno hočejo porušiti vse staro, dobro in slabo, namesto da bi se z mirno in postopno razdelitvijo dobrin po demokracijskih metodah pravičnosti in ljubezni trudili ostvariti urejeno družbo.

Duh ljubezni

Duh ljubezni more odlično pospeševati mirno in složno sožitje v družbi. Komunisti postopajo prav nasprotno, ko v ubogih netijo mržnjo do bogatinov. (To pa seveda le tam, kjer oni sami niso na oblasti!) Kristjani pa bogate pridobivajo za ljubezen do ubogih. Pravi krščanski duh darežljivosti, ki z ubogim deli odvišne dohodke, bi mogel uspešno zapirati pot komunističnim prevaram.

Cilj komunističnega ščuvanja je povzročiti socialne nemire, ki bi jih naj privedli na oblast. — **Cilj kristjanov**, ki skušajo bogatemu vcepiti ljubezen do ubogih, pa je, da bi VSI mogli uživati pridobitve napredka ter da bi tako tudi ubogi, oproščeni morečih skrbi za najnujnejše, imeli možnost misliti na svojo dušo.

Proletarec in ubogi

Komunist govori samo o proletarcu; **kristjan** pa govori o ubogem. Proletarec je komunistom predvsem tisti, ki ga je mogoče izkoristiti pri rušenju obstoječega reda in uvedbi komunistične oblasti. Ubogi pa more biti vsak človek: ročni ali umski delavec, mlad ali star, zdrav ali bolan, prijatelj ali sovražnik.

Komunist želi pomagati proletarcu pri pospeševanju rdeče revolucije; kristjan pa pomaga ubogemu doseči njegov časni in večni cilj. Komunist želi, da bi proletarec svojega delodajalca sovražil kot tatu. (Seveda spet samo tam, kjer komunisti niso na oblasti!) Kristjan pa želi delodajalca pripraviti do tega, da bi vestno dajal vsakemu svoje.

Komunist podpira proletarca, da bi bil sposobnejši pri delu za državo. (Ponavljamo: to drži samo, če je država komunistična!) Kristjan pa pomaga ubogemu, da bi si mogel ostvariti človeka vredno življenje.

Naša družba je širša in obsežnejša kot razred proletarcev. Pozna uboge, ki niso delavci in ki ne morejo delati. Zaradi tega potrebujemo kaj drugega kot komunizem; potrebujemo LJUBEZNI.

Mi nismo poslani samo k ozki skupini, ki se imenuje proletarijat, temveč k VSEM ubogim, vključivši proletarijat.

Komunisti se za uboge ne brigajo.

Oni se zanimajo samo za bogastvo; samo o tem govorijo in pišejo. V tem niso niti za las boljši od kapitalistov, katere sicer stalno napadajo. Komunizem je, kot naglašajo Sheen, filozofija obogatitve, dobro proučeni sistem obogatitve s pomočjo tatvine. Skušnje kažejo, da je ta trditev točna.

Komunistična mrznja in pohlepnost ne bosta torej rešili družbe, ker sta bistveno RAZDIRALNI. SAMO DUH KRISTUSOVE LJUBEZNI MORE UREDITI ZAMOTANE ODNOSE MED BOGATINI IN UBOGIMI.

Kaj bo jutri...?

Dve možnosti sta: svet bo krščanski ali pa komunističen.

Krščanski bo samo tedaj, če bodo sodobni kristjani res kristjani.

Kristjani pa bodo predvsem po kreposti ljubezni.

Brez ljubezni so kristjani podobni strelcu brez puške; so sol, ki se je spridila; so žalostna karikatura kristjana, brez vsakega vpliva na okolico.

Ljubezen pa je tisto skrivnostno, a silno orožje, ki ne pozna ovir, ki vedno zmaga, ki je krščanstvo skozi dva tisoč let vodilo od zmagoslavja do zmagoslavja.

Komunisti to orožje dobro poznajo in se tresejo pred njim. Moskovska „Pravda“ je leta 1934. zapisala: „KRŠČANSKA LJUBEZEN, ki pomeni dobroto do vseh, tudi do sovražnikov, JE NAJVEČJI SOVRAŽNIK KOMUNIZMA“.

+
Gospodovo naročilo: „Ljubite se med seboj!“ ki je naše skrivnostno orožje, je postalo vir privlačnosti krščanstva, počelo njegovega življenja, razlog njegove notranje sile.

S tem skrivnostnim orožjem moramo kristjani spet napraviti pohod, hajko na naše vsakdanje življenje ter ga zavzeti in podvreči zakonu ljubezni, pa se nam ne bo več treba bati nikakega komunizma in ubogi vsega sveta bodo kot v prvih časih krščanskih stoletjih spet postali moč in slava Cerkve.

V-ko.

TISKARSKI SKRAT

V zadnji (3.) številki lista je v socialnem članku „Beda v svetu“ nastala pomota na str. 7 v desnem stolpcu, zadnji odstavek spodaj. Pravilno se mora stavek glasiti:

Ta pogoj zahteva več spoštovanja do človekove osebe, več pravičnosti, ljubezni in bratstva.

K I P E C

Z očetom sva stala na vrhu hriba in z zanimanjem opazovala vrvež življenja ob Savi in Ljubljani, na letališču v Polju in železniški progi, po kateri je vlak brzel proti Ljubljani.

Nehoté sem zasanjal v minulo in rekel očetu: „Tako nekako mi pride, kot da sem v Cerovljah. Rad sem tedaj pri vas s hribčka opazoval vlake, ki so švigali proti Pazinu in Trstu. In Bog ve, kaj se je zgodilo z nadporočnikom Steinerjem, ki je s svojimi Madžari sprožil punt proti vam. Tedaj ste ga užugali z vojnimi

ujetniki Rusi, ki ste jih oborožili, dokler ni prišla pomoč. Spominjam se, kako sem takrat ležal zraven Volodke pri strojnici in se čudil temu ljudomilemu orjaku, ko je ves živčen vzdihoval, zakaj komandant ne da povelja streljati, ker bi srčno rad te cigane spravil k „čortu“... Mislil sem tedaj, da pomeni „čort“ fronto, a pozneje sem zvedel, da tako kličejo Rusi vraga.”

„Tedad si imel Steinerja za žida, kajne?” je pogledal oče.

„Seveda, kaj ni bil?” sem mu odvrnil.

„Pravzaprav ne cel. Oče mu je bil žid, mati pa katoličanka, hči bogatega Madžara. On je bil krščen, a je bil popolen brezverec.” Utihi je. Potem je začel pripovedovati znova.

„Ne dolgo po tistem puntu smo bili premeščeni v Buje. Toda kmalu smo dobili povelje, da gremo nazaj na soško fronto. Madžarom ni šlo po volji. Puntali so se, a jim ni nič pomagalo.

Meščani so nam priredili poslovljni večer. Srečolov je bil, šaljiva pošta in za mene nova reč: križ-kraž. Po loteriji so se dolačali pari in vsak par je potem vlekel listek, kaj naj dela. Treba je bilo peti ali plesati ali telovaditi itd.

Nadporočnik Steiner je imel srečo. Dobil je čibuk — dolgo pipo. Razveselil se je, češ: moji Bosanci me bodo sedaj imeli za pašo. Ko mu je druga srečka prinesla kipec Matere božje Sedem žalosti, so se mu ustnice napele v zaničljiv posmeh. Ujel pa sem ga večkrat, da se je s čudnim pogledom ozrl na kipec, ki je stal na mizi. Kipec je bil del domačega rezbarja.

Kot je imel srečo pri srečolovu, jo je imel tudi pri križ-kražu. Izklicali so njegovo številko. Radoveden je čakal in se oziral po nežnem spolu, ugibajoč, kdo bo neki njegov partner. Obraz se mu je potegnil, ko je videl, da je to upravnica vojaške bolnice, usmiljena sestra Ljudmila. Vse je prisluhnilo in napeto pričakovalo, kakšen listek bo ta čudni par potegnil. „Petje!” se je glasil.

Steinerju so se oči škodoželjno zaiskrile in zbal sem se, kaj bo neki z nuno na odru počel. Ta ni vedela, kam bi se dala. Vzela je par srečk — v korist Rdečega križa. Da bi kaj zadela, ni verjela; oči hudomušnega nadporočnika so ji govorile, da pri njem ni

popusta. Zato se je ozrla na kipec na mizi in z očmi je prosila: „Mati božja, reši me iz te zagate!”

Nadporočnikov pogled je šel za njenim. Vsa živost je izginila in obraz se mu je naglo zresnil. Pograbil je kipec z levico, a nuno z desnico in odšel na oder. Tu je nuni nekaj zašepetal, postavil je kipec na klavir in dal povelje godbi. Nikdar prej in nikdar pozneje nisem bil priča, da bi poslušalci z večjim notranjim ginjenjem in zunanjim občudovanjem poslušali koga tako kot tedaj, ko je nadpor. Steiner — žid, kakor je večina mislila, da je — krasno zapel „Ave Marijo”, medtem ko je Ljudmila pokleknila pred kipec in se zatopila v tiho molitev za našo srečno vrnitev s fronte in čudežno spreobrnjenje brezverca. Ko je na koncu nadporočnik galantno vzdignil nuno, ji poljubil roko in podaril lep kipec, je završal takšen aplavz, da sem mislil, da se podira streha.

Kmalu po odhodu na fronto je završala ofenziva. Spopadi so bili hudi, posebno pri Pijavi. Šlo se je v boj — prsi ob prsi, čez žične ovire in minska polja. Na čelu našega bataljona je šla stotnija nadporočnika Steinerja. Bila je vsa posekana od peklenškega ognja strojnic. Drugi val napada sem vodil jaz. Samo desetina nas je ostala živih!

Nikdar v svojem življenju se nisem spotaknil, a ta dan sem se. Padel sem in slišal vzklik: moj ordonanc, zvesta kraška duša, je padel zadet v prsi. Da se nisem spotaknil, bi jaz prestregel kroglo. Toda bila je namenjena njemu. Gotovo ste vi, otroci, doma molili zame!

Ko sem vstajal, sem zagledal na ježu iz bodeče žice viseti nadporočnika Steinerja. Odnesli smo ga hitro v streliški jarek. Bil je strašno izsekan od krogel, a še pri življenju. Vojaški kurat je pristopil, ko je zdravnik dejal, da je vse le v božjih rokah. Ob maziljenju je nadporočnik prišel za hip k zavesti. Spoznal me je in se nasmešnil. Tih šepet:

„Oh, mati kako prav si imela! Mati božja — so veleli...” je šel skozi njegove krvave ustnice in z žalostnim pogledom v križec v kuratovi roki je izdihnil svoje mlado, življenja željno bitje... Ap.

Ljubim staršem

(Napisala Josefina Scholl, 74-letna rojakinja, ki živi v Perlu v Posarju.)

Minulo je že leto dni,
kar moje mam'ce tu več ni.
Odprl se je črni grob,
položili so mojo mam'co not'.

Tam, kjer vrt mrtvih je,
tam tudi moja mam'ca, oče je.
Poklical ju je ljubi Bog
in vzel med njih ljubljene.

Oh ljubi moji starši, kje ste zdaj,
da več ne pridete nazaj!
Obrišemo si svoje solzne oči
in vemo: za njimi pridemo pač vsi.

O ljuba naša stara mamica!
Odšla za vselej si od nas.
Zapela si nam malim kaj,
kako lepo in ljubo nam je b'lo!

Glej, žalost naša je velika
v tesnobah vseh teh revnih mest.
A poklical tudi nas bo ljubi Bog
in rešil nas iz teh nadlog.

Takrat pride tudi čas za nas,
da poslovimo se od tukaj.
Odprla se bodo vrata nam
in božji Sodnik bo stal pred nam'.

Lahko noč! Ljuba mama, oče!
Bog večni mir vama daj!
Je truplo naše le pepel,
a dušo bode ljubi Bog nam vzel.

Jurandič piše Jankoviču

Na kozje frnikule me vabiš, priljubljeni Janko Jankovič! Res najlepša hvala, toda kaj več kot samo malo Save bo preteklo nekam dol proti jugu, predno se bo pisal oni datum, ko bo Jure Jurandič prišel po kozje frnikule k tebi. Jih ima on več kot ti v obubožani Franciji tam v Ekvadorju pri svojih Indijancih, ki imajo povrh koz vse kaj več kot koz in kozjakov!! Imajo osle in oslice. Naj ti povem o neki indijanski sodni obravnavi kar pred župniščem. Mislim, da jo bodo vsi bralci „Naše luči“ z neko posebno previdnostjo premišljevali in videli, da Indijanci nazadnje le niso tako neumni, kot zgledatajo.

Torej sodna obravnava pred častitljivim župniščem! Kadar imajo svoj indijanski sejem — saj veš, da so ga že v Kristusovem času imeli in so si Judje dovolili tudi v samem templju prodajati — tako je tudi tisti onegavi najin prijatelj „fajn-mušter“ Nande poskušal na podoben način kot Kristus tiste uboge Indijance učiti. Toda stara na-

vada je, in jo tudi „fajn-mušter“ ni mogel kar tako zlepa odpraviti. Dosegel je pa vsaj to, da niso prodajali in po judovsko ponujali svoje robe v sami cerkvi, temveč pred župniščem in še on sam je nagovarjal svoje vernike in nevernike, naj le lepo prijazno zamenjavajo svojo „süho in moko robo“!

Tako se je zgodilo, da je neki lončar prinesel in razpostavil svoje piskre in tem podobne umotvore in prodajal. Pa se zgodi neka javna nesreča, ki sicer ni nesreča sama na sebi, ker je drugače čisto po božji postavi narejena, toda na nepravem mestu se je zgodila tista nesreča. Osel je skočil na oslico kar pred ljudmi. Tako je plesal osel z oslico pred očmi vseh indijanskih kupcev in prodajalcev... Na, salomonsko je razsodil najin onegavi prijatelj „fajn-mušter“: poklical je svojega cerkovnika, povabil vse prisotno ljudstvo in naročil, naj osla poženejo drugam in mu ne pusté takega opravka na cerkvenem prostoru. Res so šli vsi pobožneži in s palicami dopovedovali oslu, naj pusti oslico in naj hiti kam drugam. — Na, nesreča je hotela, da se je osel na oslici pognal naravnost na kupe lončarjeve robe

in v najkrajšem času je bila vsa roba kup razbitin. Niti ena sama reč ni bila več cela! Ubogi lončar je bil pa slučajno lastnik oslice in mežnarjev stric lastnik osla. Lončar je zahteval odškodnino od lastnika osla za razbito lončarijo. In modre indijanske glave ne potrebujejo sodišča drugače kot javno pred vsem narodom, prav kot ga dandanes pozna naša slovenska domovina, ki ima „ljudska sodišča“ (gorjé ljudem, ki morajo pred takim sodiščem slišati litanije svojih grehov)!

Tak tako, in oni Indijanci so kar hitro izvolili enega najstarejših prisotnih, ki je hitro razsodil — in naš „fajn-mušter“ pristavlja, da je dotični stari Indijanec imel najbrž že prej kdaj podobne „razprave“: lastnik osla plača eno tretjino vse škode,

lastnik oslice pa dve tretjini. Oba lastnika — posebno lončar, ki je mislil dobiti kaj več odškodnine — sta poslušala pravdo in kako je stari sodnik odločil. Rekel je:

„Osel je plesal po oslici. Ker pa je oslica rabila pri tem plesu vse svoje štiri noge, osel pa samo dve, je očitno pošteno razsojeno, da je oslica uničila dve tretjini lončarije, osel pa samo eno tretjino, ker je razbijal samo z zadnjima nogama, medtem ko oslica z zadnjima in sprednjima obenem“. Salomonska razsodba je tako vplivala na ondi stoječe Indijance in Indijanke, da so vsi grmeli: ojalà, ojalà — lončar dobi samo eno tretjino odškodnine, za dve naj se pa svoji oslici zahvali! In tako vidiš, moj Janko Jankovič, kolikokrat se moramo salomonske razsodbe učiti pri živalih, ali ne?

Iz domačih krajev

Po hudem mrazu se je začela pomlad, najprej seveda na Goriškem in ob morju. Tam se vidijo tudi katastrofalne posledice zime: na tisoče smokvinih dreves je na Vipavskem in Goriškem zmrznilo. — V Zagorju ob Savi so po več letih dogradili nov vodovod, ker je postal prejšnji neuporaben. — Ugotovili so velike poneverbe s strani visokih uslužbencev v klavnici v Rogški Slatini, v trgovskih podjetjih v Zrečah, Preboldu, Ločah, Št. Jurju in drugod. — V opekarnah Pucinci in Lendava v Prekmurju bodo začeli izdelovati tudi šamotno opeko.

Po težki bolezni je umrl v Ljub-

KRIŽANKE V LJUBLJANI. — Zada je cerkev križniškega reda, ki so jo oblasti s silo vzele katoliški Cerkvi in jo dale tako imenovanim staro-katolikom. Verniki so komaj lahko odnesli še starodavno podobo Matere božje, ki je sedaj v ljubljanski stolnici. Spredaj je Napoleonov spomenik.

ljani slovenski skladatelj in glasbeni umetnik Marij Kogoj, doma iz Trsta. Svoj čas je študiral na Dunaju. — Pisatelj Franc Finžgar je te dni dočakal 85 let. — Slovenski umetnostni zgodovinar dr. Franc Stelè je dočakal 70 let svojega plodovitega življenja.

V Rabeljskem rudniku (danes pod Italijo) je zasulo 57-letnega rudarja Maksa

Mlekuža iz Koritnice pri Bovcu. Pokopali so ga doma.

Na otoku Krku je dočakal 80. rojstni dan tamkajšnji škof dr. Josip Srebrnič, doma iz Solkana pri Gorici. V svoji škofovski službi je moral mnogo trpeti od Italijanov in sedaj od komunistov. Pred leti so ga ti vlačili od vasi do vasi, mu pljuvali v obraz, strgali obleko in škofovski križ.

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

VSEM SESTRAM IN BRATOM PO ŠIRNEM SVETU ŽELIMO SLOVENCİ NA ANGLEŠKEM BLAGOSLOVLJENE PRAZNIKE GOSPODOVEGA VSTAJENJA.

Krst: V cerkvi sv. Frančiška Shelfield (Walsall) je bil krščen 3. marca Štefan Franc Penko. — Čestitamo!

LONDON. — Prvo nedeljo v marcu smo imeli po križevem potu in blagoslovu v „Našem domu“ predavanje g. Božiča o doživetjih z zavezniško mornarico v Sredozemlju med drugo svetovno vojno. Predavanje so spremljale slike. — Prva nedelja v aprilu je velikonočna. Ker bo takoj po maši tudi blagoslov, potem popoldansko opravilo odpade.

BELGIJA

CHARLEROI — MONS

Sprememba vremena je spet poslabšala stanje naših bolnikov, nekatere pa vrgla na posteljo. Že dalj časa se muči na postelji naš čevljar Andrej Kušcar v Tertre. V okolici Charleroi bolehajo Albert Trinkavs v Jumet, Ignac Šlibar v Lodelinsart, pa še mnogi drugi. Dal Bog, da bi se kmalu pozdravili!

Rojaki iz bližine Flénu so se tudi letos zbrali na križevem potu v Flénu in tako opravili to lepo postno navado.

Nismo še poročali, da so si pred Bogom obljubili zakonsko zvezo: Žano Kosmač iz Chatelineau z Jeanine Degreve v Gilly-Sart Allet; Jože Deželak in Frančiška Juratovac, vdova Salmič, v Ransart; Johan Mlakar in Alicia Cuisiniér v Wasmes.

LIEGE — LIMBURG

V Kanado k sestri Mariji sta odpotovala brat in sestra Franc in Fanika Leščak iz Waterscheja. Pred odhodom se nista mogla oglasiti pri vseh znancih in prijateljih in želita po našem listu pozdraviti vse in jim reči: Zbogom! Ob slovesu jama izrekamo iskreno zahvalo za vse, kar sta storila za slovensko skupnost v Waterscheju. Obilo sreče v deželi za morjem! Čimprej naj iščeta stika s tamošnjimi Slovenci!

Bolniki: G. Nace Hren iz Eisdena, ki si je v rudniku zlomil nogo, že spet pridno hodi na delo. — G. Trkaj Franc si je moral dati nekoliko oddiha zaradi poškodbe na nogi, ki jo je dobil v rudniku. — Ga. Golob se je spet morala podvreči težji operaciji v bolnici v Leutu. Upamo, da bo sedaj kmalu dobro. — Še vedno je v bolnici v Liège-u gdč. Beti Gorenšek iz Mechelena. — Ga. Zvahte Matilda iz Eisdena se zdravi na domu. — Mala Julka Gostiša iz Vuchta se je zastrupila z ribami. K sreči ni bilo težjih posledic. — Zelo se je prehladila ga. Bevc Marija iz Eisdena, a ji gre že tudi na bolje. — Že dalj boleha naš neutrudni delavec za slovensko skupnost v tujini in predsednik zveze naših društev g. Franc Krpač iz Eisdena. Upamo, da bo za Veliko noč spet med nami. — Mnogi naši možaki so zaradi bolezni težko prenašali dolgo in ostro zimo. Omenjenim bolnikom in vsem, za katere morda niti ne vemo, pošljamo posebne pozdrave z željo, da bi jih Velika noč naplnila s tolažbo.

*

ROJAKOM NA PODROČJU LIEGE-LIMBURG IN VSEM ČITATELJEM NAŠE LUČI ŽELIMO VESELO ALELUJO!

Pas de Calais

V teh dneh si želimo vesele velikonočne praznike. Zares, krščanstvo nam je prineslo s svojimi prazniki veliko lepega veselja, ki ga uživa vsak kristjan, ki pozna pomen praznika. Odpravite praznike, vzemite jim njihov pomen, in oropali boste ljudstvu veliko veselja.

Kdo izmed izseljencev se ne spominja velikonočnega veselja, ko je bil še doma? Oživila ni le narava, oživila so tudi srca, ko je vesela aleluja oznanila vstajenje našega Odršenika Jezusa Kristusa in nam je bilo oznanjeno, da bomo tudi mi vstali po moči božji.

Tudi v tujini ste mnogi izseljenci v veselju preživeli letošnjo Veliko noč, a ne vsi. Vidite, za veselje je treba zdravja, telesnega in duševnega. Zdrava duša v zdravem telesu, je bil že starim Rimljanom vzor človeka.

Blagor vsem, ki ste v dobro opravljeni spovedi in v sv. obhajilu iskali in našli zdravje in veselje svojim dušam. Uslišana je bila vaša prošnja: „Reci le z besedo, in ozdravljena bo moja duša“.

Vi drugi, ki ste pozabili ali čakate in odlašate spolniti krščansko dolžnost za Veliko noč, vedite, da tudi vas kliče k sebi vstali Zveličar. Le On je naše upanje za sedanje in prihodnje življenje.

*

Doba občnih zborov. — Slovenska društva sv. Barbare so imela, kakor vsako leto, svoje občne zборе. Ti občni zbori so nam dali vpogled v društveno delovanje preteklega leta, obnavljali so odbore in delali načrte za leto 1956.

Poročila tajnikov in blagajnikov so pokazala, da so nekatera društva prav lepo delovala v preteklem letu. O tem so pričale številne prireditve, ki niso bile le kulturnega pomena za izseljence, ampak tudi karitativno služile za podpore potrebnih rojakov. Taki uspehi dajejo pogum za nadaljnje delo.

V nekaterih društvih so bila poročila bolj kratka. Je bila pač „suša“, a upamo na boljšo letino v letu 1956.

Volitve niso prinesle kaj izpremembe v odborih. V Bruay je prevzel predsedstvo zopet Martin Gregorčič, ker je predsednik Kralj stopil kot režiser na mesto blagopokojnega Franca Simoniča. Drugod je ostalo večinoma vse pri starem.

Društva, zavedajte se važnosti svojih organizacij! Ve predstavljate slovenski narod v tujini, ve ste vez med rojaki. Pri vseh težkočah, ki z leti rastejo, delujte naprej iz ljubezni do svojih sorojakov!

Naši rajni. — V Lens je umrl 11. januarja **Henrik Parfant**, star 46 let. Previden s sv. zakramenti je zapustil ta svet po dolgi mučni bolezni, ki jo je potrpežljivo, vdan v božjo voljo, prenašal. Zapušča vdovo in 4 otroke.

V Sallaumines je 11. 2. podlegel rudarski bolezni **Franz Ceglar**, v 44. letu starosti. Vdan v božjo voljo in previden s tolažili sv. vere je odšel v večnost. Za njim žaluje vdova s hčerko, njegova mati in sorodniki.

Obema družinama izražamo globoko sožalje ob bridki zgubi. Naj počivata v miru božjem!

Pariz

Vsem Slovencem v Franciji želimo ob prazniku Gospodovega vstajenja, ki naj pride na vse po res dobri velikonočni spovedi in svetem obhajilu, ter dosti zemeljske sreče in veselja vaši slovenski duhovniki:

Nace ČRETNIK, direktor, Pariz,

Msgr. Stanko GRIMS, Merlebach,

Msgr. Valentin ZUPANČIČ, Liévin.

+

Sveta maša za Slovence bo v aprilu: na velikonočno nedeljo, 1. aprila, ter nedelji 15. in 29. aprila (vsakikrat ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard).

+

Ob priliki obletnice papeža Pija XII. je direktor Misije v Parizu poslal telegram svetemu očetu v imenu vseh Slovencev v Franciji.

Na pepelnično sredo je v Meudonu, v zavodu vzhodnega obreda Svetega Jurija slovenski jezuit pater SODJA Jože napravil svoje tretje redovniške obljube. Poleg znancev iz Pariza je slovesnosti prisostvoval

bogoslovec Eiletz, ki je prav tisti dan prišel iz Argentine in bo nadaljeval svoje študije v imenovanem zavodu pod vodstvom patra Sodje.

16. februarja je družino Rolanda in Cecilije Prud'homme razveselil prvorojenec Jean-Philippe. Naše čestitke!

18. februarja je bila v zadnjem trenutku operirana na slepiču gospa Marija Fluher, kateri želimo čimprejšnjega ozdravljenja. — Gospod Stanislav Kirn se je tudi moral zateči v bolnico, od koder je pa medtem že odšel, ker njegova bolezen ni bila tako huda, kot so zdravniki sprva sodili.

CLICHY. — 25. februarja zvečer je v bolnici Beaujon-Clichy nenadoma umrl slovenski zdravnik **dr. Jože Dokler**. Kot begunec je nekaj časa delal kot navadni delavec v avtomobilski tovarni. Pogreb se je vršil 23. februarja v župni cerkvi v Clichyju, kamor so prišli njegovi znanci in prijatelji iz Pariza. Pokopan je bil na pariškem pokopališču v Thiais (division 86, ligne 2, grob št. 41), kjer bi bilo dobro, da bi rojaki vsaj včasih malo olepšali njegov grob in molili za pokoj njegove duše.

LOIRET. — Sv. maša za Slovence bo v nedeljo 22. apr. v TIVERNON. Začetek točno ob 10 dop. po novi uri. Sv. spoved od 9. ure dalje. — Kdor bi želel skupno kosilo v gostilni, naj se pravočasno javi ali pri g. Cisarju ali pri gospé Hajdinjakovi.

SOMME. — Ivan MERTUK iz Méricourta se je v počitnicah poročil doma v Prekmurju z Marijo Antolin, ki je v začetku februarja prišel za svojim možem. Čestitamo!

Ob nemški meji

Iz pisarne Katoliške misije:

Rojakom sporočam, da sem od 1. aprila dobil uradno listino o imenovanju za župnika med jugoslov. izseljenci, kar mi daje pravico urejevati vse krste, poroke in pogrebe naših rojakov v škofiji Metz.

O osebnih novicah naših rojakov vam bom napisal drugič, ko bom mogel.

Že sedaj pa srčno vabim vse rojake in rojakinje, da se zberejo na naši božji poti v **HABSTERDICKU** na 1. maja. Spored: ob 10. uri dop. slovesna sv. maša s pridigo, na-

to še ena sv. maša. Popoldne bo ob 14.30 nagovor s petimi litanijami v čast Marije Pomagaj z Brezij in blagoslov. Pridite na naše majniško slavlje!

Stanko Grims

„SLOMSKOV“ OBČNI ZBOR

Dne 9. febr. je imel naš cerkveni zbor „Slomšek“ vsakoletni občni zbor v dvorani sv. Elizabete. Otvoril ga je predsednik Kosec Franc in pozdravil vse navzoče s pozdravom „Slava Slomšku!“ V govoru je omenil, da se je treba mnogo pogovoriti o delu.

Sledil je pregled zapisnika in poročilo blagajnika, ki sta bila z odobravanjem sprejeta.

V letu 1955 je naš cerkveni pevski zbor — poleg rednih nastopov vsako nedeljo ter zapovedane praznike — z velikim uspehom pel pri sv. maši v Creutzwaldu na velikonočni ponedeljek ter v Habsterdicku 30. maja ob priliki romanja k Materi božji z Brezij, po raznih cerkvah pa pri porokah (v Merlebachu, Freyningu, Hochwaldu). Na Vnebohod je zbor naredil lep izlet v pokrajino Saar do Orscholza. Krona vsega izleta je bila gotovo krasna majniška pobožnost v cerkvi v Orscholzu, kjer je zbor pri polni cerkvi zapel nekaj prelepih Marijinih pesmi in nato še litanije Matere božje.

Na magnetofonski trak je snemal v Merlebachu petje našega zbora č. g. Babnik iz Holandije v nedeljo, dne 16. okt., ko smo zapeli najlepše pesmi cerkvenega leta. Trak je ponesel prevzvišenemu g. škofu dr. Rožmanu za njegov 25-letni škofovski jubilej v Ameriko.

Ko so sledile volitve, je bil enoglasno izvoljen stari odbor: predsednik Kosec F., tajnik: Colija Lj., blagajnik: Colija U. Dirigent ostane g. šinkovec, organist g. Lapp.

Pri razgovorih je bilo sklenjeno, da pri vsakem umrlem članu (reden, časten, podporen) poje naš zbor v cerkvi pri pogrebni sv. maši. Če to ni mogoče, pa naj da blagajnik za posebno sv. mašo za rajnega ali rajno na določeno nedeljo ter naj zbor poje ob tisti priliki.

Naš duhovni vodja msgr. Grims se je tudi zahvalil vsem pevcem in pevkam, predsedniku pa za njegovo vodstvo v letu 1955. Nato je dejal, da ima vsak zborov nastop velik pomen in da na poseben način dela krasno slovensko službo božjo. Rekel je, da želi, da naj se zavest ene in iste ideje, enega duha vedno bolj utrjuje med pevci in pevkami. Naj vsako priliko porabijo, da drug drugemu pomagajo, drug drugega branijo, če je treba, ter složno tudi v privatnem življenju pokažejo, da so kot ena družina!

Tajnik Colija Ljubo

Društvo sv. Barbare v Jeanne d'Arc-u

Res se celo leto nismo nič oglasili. Vem, da bo marsikdo mislil, da je naše društvo zaspalo. Pa ni zaspalo, pravzaprav je zelo naraslo od mojega zadnjega poročila. Sedaj šteje naše društvo 123 članov in članic. Ni veliko, omeniti pa moram, da v tej naši koloniji ni veliko več Slovencev. Večina je v tem društvu. Želimo, da se še preostali pridružijo v našo sredo.

Društvo nam dela ponos. Tudi mislim, da so člani in članice zadovoljni, saj odbor pošteno dela. To se je lahko videlo na zadnjem sestanku, ko so bila poročila celega leta in naše blagajne. Ne more nobeden reči, da odbor ni delal in skrbel za upokojence, vdove in bolne.

V preteklem letu smo imeli prvo prireditev 20. junija na prostem (pri nekem starem hrastu, ki je že 300 let star). Tam se nabere pri lepem vremenu pri vsaki prireditvi čez 2000 ljudi. Če je slabo vreme, pa ima društvo izgubo, ker je to v hosti. Ni druge strehe kot drevje. Mi smo še zmerom imeli precej sreče s tako veselico. — Potem smo naredili štiri veselice v jeseni, in dvorani, kar je nam prineslo tudi lep dobiček.

Tudi lep izlet smo naredili julija meseca z avtobusom v lepo Alzacijo (Elsas), v vinske kraje. Seveda nismo šli samo zaradi vina; marsikaj zanimivega smo videli v tistih 200 km oddaljenih krajih. Med vožnjo smo prepevali naše lepe slovenske pesmi. S harmoniko nas je spremljal naš pridni muzikant Budna Ludvik. Med potjo, ker je bila nedelja, smo se tudi udeležili sv. maše. Šofer je moral večkrat med potjo hladiti avto, mi pa žejo gasiti, ker so tam veliki hribi.

Zadnja prireditev je bila naš „Družinski večer“, najlepši večer za člane, ko je vsak brez skrbi in se zabava po domače. Imeli smo muzikante: Zvar, Budna in Blatnik. Igrali so kar neprestano. Pevci so zapeli nekaj prav lepih domačih pesmi. Zakaj ne bi bili veseli, saj je njim pripravil odbor dobre pijače! Vsak član je dobil liter vina, članice pa pol litra. Naš pridni mesar Krevl Martin je napravil dobrih domačih klobas za prigrizek. Vmes nas je nagovoril prejšnji podpredsednik Medvešek Anton, tako da je bilo marsikatero oko solzno. Ob tej priliki smo obdarovali 16 upokojencev in vdov. Dali smo vsakemu 700 fr. Kdor je tri tedne v bolnici, dobi tudi podporo. Tudi na naše otroke nismo pozabili. Obdarovali smo jih 43 z lepimi sladkimi

darili. Tudi tombolo ali srečolov smo imeli. Dobitke so dali sami člani, za kar se jim odbor najlepše zahvali. Kot predsednik se vsem članom tukaj najlepše zahvaljujem za udeležbo na tem „Družinskem večeru“. Lahko sem videl, da so člani res zvesti in so meni kakor vsemu odboru pripravili veliko veselje.

8. jan. smo imeli tudi občni zbor in volitev novega odbora. Pri otvoritvi je predsednik, pozdravil člane in jim voščil srečno in zadovoljno novo leto. Potem je bila minuta tišine za naše umrle člane v l. 1955. Tajnik je prebral poročilo celega leta; vsi so ga navdušeno poslušali. Najbolj so poslušali poročilo blagajnika. Pri volitvah je bil izvoljen sledeči odbor:

Duhovni vodja: vsakokratni izseljenski duhovnik; 1. preds. Pribošek Johan, 2. preds. Vipotnik Matija, 1. tajnik Budna Ludvik ml., 2. tajnik Krevl Vili, 1. blagajnik Pribošek Slavko, 2. blag. Krevl Martin; namestniki: Medvešek Anton, Budna Ludvik st. in Gaberšek Leopold; preglednika: Bunjevac Mihael in Salecki Jožef; zastavonoša: Krevl Martin; spremeljevalca Jerbič Matija in Medvešek Anton.

Že sedaj vsem javljam, da namerava odbor praznovati 30-letnico obstoja društva, ker je bilo ustanovljeno l. 1926. Je najstarejše društvo v Alzaciji in Loreni. Zastava je bila kupljena l. 1927. Podrobnosti bomo še sporočili v „Naši luči“.

*

V preteklem letu sta nas zapustila dva člana. Moj oče Pribošek Johan je umrl po težki bolezni zaradi kamna na pljučih. Drugi je bil šribar Filip, ustanovitelj Društva sv. Barbare leta 1926. in njegov dolgoletni predsednik. — Obema je društvo izkazalo z udeležbo, zastavo in vencem zadnjo čast.

Poročila sta se v naši koloniji Jeanne d'Arc Grčar Alojz iz Merlebacha s Planinšek Ani od tukaj. Mladima poročencema želimo mnogo sreče in ju vabimo v naše društvo. Njuno skupnost je že razveselil zal fantek, k čemur jima čestitamo.

Dostavljamo pa še žalostno sporočilo, da je umrl v tem času naš član Ferdinand Šebot. Velikega pogreba sta se udeležili društvi Sv. Barbare iz Jeanne d'Arc in „Triglavl“ iz Merlebacha z zastavami. Naj počiva v miru!

Pribošek Johan, Jeanne d'Arc

Zahvala iz Falcka

Ljube moje hčere, sin in Vaše družine! S solzami v očeh in veselim srcem se zahvaljujem za Vaša mila voščila in prelepa darila, ki ste mi jih podarili za moj 72. rojstni dan (1. febr.) in za god 2. febr. V resnici sem vesela, ko imam zlate otroke, ki so mi v pomoč na stara leta. Bog Vas blagoslovi. Da bi vseh 10 božjih zapovedi tako zvesto izpolnjevali kot četrtlo!

Društvu „Slavček“ se hvaležno zahvaljujem, da so me na decembrskem družabnem večeru obdarovali. Pozdravljam vse bralce „Naše luči“. Ostanem Vaša ljubeča mama ... oma in ne vem, kaj vse sem še svojemu malemu Angelčku in bistrournemu Silvančku. Srečno, z Bogom!

Marija Papež.

HOLANDIJA

Kakor v ostalih predelih Evrope, tako smo imeli tudi tukaj hud mraz. Domačini pravijo, da ni bilo podobnega mraza že nad sto let. Sedaj pa je zopet vse hudo pozabljeno, ker je v deželi že pomlad in z njo lepo, sončno vreme. Te dni se je poročevalec NL sestal s pótovko, ki mu je povedala zopet precej novic, veselih in žalostnih, in vse te hoče zopet objaviti v našem izseljeniškem glasilu.

V EYGELSHOVNU je nenadoma umrla družini Krašovec 5-letna hčerka — dvojčka Vera. Sestrici sta si bili tako podobni, da jih ni mogel dostikrat ločiti niti lastni oče. Za Vero žaluje najbolj njena sestra, težko prizadeta družina in tudi vsi Slovenci iz kolonije. — Da pa ne bi imeli v koloniji kakega primanjkljaja, zato pa je Bog dal družini Papež-Svet krepkega fantiča, ki so ga v farni cerkvi krstili na ime Jože-Milan. Upamo, da bo tudi on nekoč v čast Slovencev na Nizozemskem. — Naše Društvo sv. Barbare ima tudi nov odbor: predsednik Herle Fr.; podpred. Papež Albin; tajnik Fr. Jančič; 2. tajnik J. Konte; blagajnik Krašovec; preglednika J. Lindič in Papež Albin; zastavonoša: Frangeš. Novemu odboru želimo vsi rojaki mnogo uspehov v dobrobit slovenske skupnosti! — Službo „opzichterja“ je nastopil z novim letom na

LAURI mladi Lindič Jože. — V nosu je bil operiran v Kerkrade mladi Jančič Fr.

V HEERLERHEIDE sta 16. februarja praznovala redko slovesnost rojaka Jevšenak in sicer 60-letnico poroke. O tej izredni slovesnosti bomo pozneje še poročali. — Na rudniku je zaradi rudarske bolezni nehal delati Svet Jožef. Vsi rojaki mu želimo, da bi se doma dobro „pokrpal“ in še dolgo let užival težko zaslužen pokojnino. — Tudi pevsko društvo „Zvon“, ki prepeva po slovensko Bogu čast že 25 let, je obnovilo svoj odbor, ki je sledeč: pred. Robek A. st.; podpred. Omerzu B.; tajnik Gril F. in pomočnik Robek A. ml.; blagajnik Garaj R. ter pomočnik Romih S. Novemu odboru želimo vsi Slovenci mnogo uspehov, posebno pri slovesnostnem koncertu v oktobru. — Iz naše kolonije smo imeli v bolnici precej mladih bolnikov: lažje operacije sta prestala Robek Jože in Omerzu Danči. Tudi Korberjeva Ani se je morala zateči v bolnico, da si ozdravi ledvice. — V nedeljo 11. marca pa so imela slovenska dekleta svoj sestanek s č. s. Justino. Pridružile so se jim tudi mlade sestrice, ki so začele z vezenjem z veliko navdušenostjo. Sklenile so vse skupaj, da bodo pripravile materinski dan zadnjo nedeljo v maju. Imajo tudi v načrtu narediti v oktobru razstavo ročnih del. Sedaj so začele pridno vesti oz. šivati avbe za slovensko narodno nošo. Ob priliki se vam bodo same predstavile na sliki.

HOENSBROEK je letos zadnji sestavil svoj odbor s sledečimi odborniki: predsednik Vodeb F.; podpr. Klander J.; tajnik Britovšek L.; blagajnik Markon Edi; preglednik Železnik F. — Na EMMI se je laže ponesrečil Antlejev „žlahtnik“ Mr. W. Beers. — Nizozemska državljana sta postala rojaka Filip Jakob Železnik in Franc Železnik.

V BRUNSSUMU je praznoval v krogu svojih otrok in prijateljev dne 17. marca svojo 60-letnico zavedni slovenec g. Drenovec Jožef. Želimo mu vsi skupaj mnogo zdravja!

LINDENHEUVEL. — Naj končamo to pot z Lindenheuvelnom. — V Tilburgu je bil težje operiran Hary Paulussen, mož ro-

jakinje **L. Knez**. Dne 1. marca pa v Sittardu njegov svak **Knez Stanko**. Obema želimo skorajšnje okrevanje. — Izvolili smo si tudi odbora Slov. kat. društva sv. Barbare. In sledeč: predsednik **Podbevšek ml.**; tajnik **Knez**; blagajnik **Hanssen**. Obnovljenemu pevskemu zboru in njegovemu dirigentu **Reberšek Stanku** želimo vsi mnogo uspehov in pa vztrajnosti.

NEMČIJA

Veseli večer v VALKA-taborišču

Pust je bil pred vrati. Treba je bilo pripraviti neko prireditev. Dajmo, pokažimo, da Slovenci še živimo! To je bil sklep seje odbora Slov. kat. društva sv. Barbare. In res smo pod vodstvom g. Pavoševiča Zdenka pripravili za pust prireditev pod naslovom „60 minut smeha“. Ne bomo vam opisovali podrobno težkoče, katere so se pokazale pri izvedbi programa. Povemo le, da smo brez odra, brez prostora za vaje, brez kulis, z izposojenimi instrumenti, brez rekvizitov, torej tako rekoč brez vsega in v prav kratkem času uspeli, da s požrtvovalnostjo postavimo na oder sledeči program:

Uvodni pozdrav s petjem in glasbo vseh sodelujočih. — „Debeli Žan in suhi Fran“ (kuplet v duetu s petjem in spremljavo glasbe). — Solospjev „Naš maček“ s spremljavo glasbe. — Šaljivi prizor „Zdravnik pri delu“. — Šaloigra s petjem in glasbo „Mož v košu“. — Razdelitev nagrad z žrebanjem. — Kronika. — Zaključni pozdrav s spremljavo glasbe in vseh sodelujočih. Sodelovali so:

Mayer Ladi, Lovše Iva, Zavodnik Alojz, Vrtačnik Franc, Pavoševič Zdenko, Cenc Vlado, Sofkič Ivan, Kravh Simon in Peter Alojz.

S tem hočemo Slovence, bralce „Naše luči“, seznaniti, da smo se Slovenci v taborišču Valka prebudili in začeli delati, čeprav tako rekoč iz nič. Toda z dobro voljo in vero v Boga upamo, da bomo kmalu zopet presenetili naše ljudi s kako prireditvijo.

F. V.

CASTROP-RAUXEL III. — Spet smo izgubili iz naše srede rojaka, ki je prebiral „Našo luč“. To je **Alojz Lipovšek**, roj. 1872. v Zagorju ob Savi, Podkraj št. 15. Umrli je v Castrop Rauxel IV, Gropenbachstr. 28, dne 12. febr. t. l. Zapušča sina in 4 hčere ter 13 vnukov. Naj mu bo lahka tuja zemlja! Preostalim izražamo sožalje.

Duhovni svetnik g. Teodor Tensundern je 23. 2. slavil 66. rojstni dan, kar pomeni dvakrat toliko, kolikor je bil Kristus star, ko je umrl za nas na križu. Kot duhovnemu vodju vestfalskih Slovencev mu na tem mestu pristrčno čestitamo in želimo veliko božjega blagoslova, zlasti Slovenci iz Castrop Rauxela III.

Dne 16. febr. je praznovala isto obletnico tudi ga. Julijana Borišek, ki se za čestitke ob 66-letnici, za darila in šopke cvetlic vsem sinom in hčeram tukaj zahvaljuje, posebno še g. Završniku iz Freyminga v Franciji.

F. B.

SLOV. IZSELJENCI V NEMCIJI
POZDRAVLJAJO ZA VELIKO
NOČ VSE TUKAJSNJE ROJAKE
KAKOR TUDI DRUGE PO
OSTALIH KRAJIH EVROPE.

Igralci pustne prireditve v Valki
(Nemčija.)

ČISTO PRIPROSTO

Bilo je v vlaklu. Iz dolgega časa so potniki začeli govoriti med seboj. Med drugim so začeli razpravljati tudi o veri. Mlad mož je ponosno dejal.

„Ne verjamem nič! Še nikdo od nas ni videl Boga in zato so vsi dokazi prazni!”

Pa se nasmehne stara ženica v kotu. „To je pa vendar čisto priprosto! Saj ste vi sami dokaz, da Bog je!”

Zaničljivo se namrdne mož brez vere in vpraša: „Pa me boste podučili mamica?”

„Da, to je čisto lahko. Ker ste vi tu, je gotovo nekje Stvarnik, ker če bi ga ne bilo, bi tudi vas in mene ne bilo.”

Pa ni dobila odgovora, ker ga je postalo sram.

O Franklinu in še kaj

Eden največjih mož zgodovine, Benjamin Franklin, si je v starosti 83 let sam sestavil napis na grobu, ki kaže vso njegovo veličino, hkrati pa tudi skromnost. Tako je rekel, naj napišejo:

Tu počiva
hrana črvom –
truplo

Benamina Franklina,
tiskarja,

nalik platnicam stare knjige,
ki so iz nje iztrgani listi
in ki je vsa obrabljena.

Toda delo ne bo izgubljeno,
ker bo, tako upa, vnovič prišlo na dan
v novi izdaji,

pregledano in popravljeno
po
stvaritelju.

+ +

Piko, vejico, podpičje in druga ločila pri pisanju se je izmislil beneški slikar Altus Manutius.

Kitajci ne poznajo žepov pri oblekah.

Antioh Epifanski, kralj Sirije, judovski kralj Herod Veliki in rimski diktator Sula so umrli zaradi uživosti.

Vsaka kapljica človeške krvi sestoji iz 7000 trilijonov atomov. Če bi jih kdo hotel prešteti, bi zato potreboval 250.000 let.

Najmanjša opica na svetu ni večja od miši.

V reki Amazonas so doslej odkrili 2500 različnih ribjih vrst.

Človeška koža ima 2 do 3 milijone znojnic.

Prve kovinske igle so začeli izdelovati leta 1343. Dotlej so se morali ljudje zadovoljevati z lesenimi.

Kemično čista voda je za trajno uživanje škodljiva.

(Iz Jan. torbe)

Šale iz Janežičeve torbe

Sreča. – „Nimam sreče pri ženskah, dragi moj.” – „Potem imaš pa res srečo,” odvrne prijatelj.

Pozna jih. – Mornar reši svojega oficirja iz valov tam nekje pri Kopru. „Jutri,” reče hvaležni oficir, „jutri se vam bom še enkrat zahvalil pred vsem moštvom, da ste me rešili smrti.” – „Prosim vas, nikar,” se brani mornar, „drugače me še ubijejo.”

Čas je zlato. – „Gospodična, ali bi hoteli postati moja žena?” – „Oprostite vendar, saj se poznavaj komaj pet minut!” – „No, bom pa še deset minut počakal.”

Med vinskimi bratci. – Nande: Od kod pa imaš buške po glavi, stric Matevž? – Matevž: Saj ni da bi ti pravil. S teboj ne grem več pit! – Nande: No, zakaj pa ne? – Matevž: Predrago mi pride. Ravno včeraj sem dobil od policije dve pisemci, ki me staneta vsako po 100 frankov. – Nande: Kaj si pa naredil? – Matevž: Ko bi vedel! Pravijo, da sem razgrajal. – Nande: To pa res ni nič posebnega. Kolikokrat se je že meni to zgodilo. Kaj pa, ali si našel domov? – Matevž: Našel, našel. Policija me je pripeljala pred hišo. Vežna vrata sem še odprl, sobnih pa nisem mogel. Ker sem malo preveč rogovilil, je prišla žena z lučjo. Takrat sem šele videl, da sem rinil v omaro namesto v vrata. – Nande: Kaj je pa ona rekla? – Matevž: Hm, nič. Z rožicami me je obsula. – Nande: Z rožicami? Od kod pa buške na glavi. – Matevž: Seveda, rožice so bile v loncih. – Nande: A tako! Sedaj že razumem. Vidiš, jaz naredim drugače. Kadar imam pijače zadosti, ležem v gostilni na klop in lepo zaspim. Zjutraj grem pa domov.”

- ZA BISTRE GLAVE -

Zmedene stezice

Uboga piščeta! Izgubila so se. Pomagajte jim priti do matere. Po kateri stezi naj gredo?
(Rešitev prihodnjič)

Srbske narodne uganke

Ni kamnit in ni lesen
in brez loka in oboka
most se spenja prek potoka.

Kaj je to?

Zobov nobenih nima prase,
junaku glavo vso popase.

Kaj je to?

Večje je še od konjička,
ali manjše od oslička.

Kaj je to?

(Rešitev: 1. ledena skorja, 2. britev, 3. sedlo.)

REŠITEV KRIZANKE IZ 3. ŠTEV.

Navpično: 1 butare, 2 Oton, 3 Gava, 4 Ana, 5 tara, 6 i, 7 nraven, 11 n, 16 ni, 18 v, 19 a.

Vodoravno: 1 Bogatin, 8 Utana, 9 r, 10 tovarna, 12 Ana, 13 á, 14 v, 15 r, 16 ne, 17 Eva, 20 cin.

Uredniška pošta

P. A.: Zimske pesmi bomo prihranili za zimo. Ostalo, kar še ni prišlo, pride gotovo na vrsto.

J. Scholl: Lepo Vas pozdravljamo.

IZ JANEŽIČEVE TORBE

Je „brihten“. — Učitelj razlaga učencem, kaj je resnica in kaj je laž. „Povej tedaj, Slavko, kako pravimo človeku, ki ne govori resnice?“ — „Lažnivec!“ odgovori učenec. — „Prav. In onemu, ki govori resnico, Jožko?“ — „Tepec, gospod učitelj.“

Med znanci. — „Kaj vam reče neki žena, ko prihajate tako pozno domov?“ — „Ne sprašuj! Saj veste, kakšne so ženske. Vselej postane historična.“ — „Mislite reči historična, ne historična?“ — „Ne, ne, historična.“ — „Kako to?“ „Nu, vselej mi začne naštevati stare grehe iz preteklosti.“

A tako! — Gostilno „Pri angelu“ so prodali na dražbi. Bivši lastnik gre mimo nje čez nekaj dni in si ogleduje svoje bivše imetje. Pride tujec in ga vpraša: „Oprostite, ali je to gostilna „Pri angelu?“ — „Ne, vrag jo je vzel.“

Zna računati! — Mama: „Jurček, če boš priden, dobiš kos torte!“ — Jurček: „Hm, kako dolgo moram biti priden, mama... in kako velik je kos?“

Vesele velikonočne praznike želi vsem svojim odjemalcem
sorodnikom, znancem ter ostalim Slovincem na Nizo-
zemskem in po ostali Evropi in se priporoča

F. PARFANT

mehanična delavnica
in zastopstvo LLOYD-avtomobilov

Schelsberg 298 — HEERLERHEIDE
Telefon K 4440-5857

NIZOZEMSKA

Vesele velikonočne praznike želi vsem rojakom
na Nizozemskem ter po ostalih državah Evrope

A. Kozole

KROJAČ

Hentistraat 59 — HEERLERHEIDE

Telefon K 4448-611

Nizozemska

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE
Z MNOGIMI PIRHI ŽELI VSEM
SLOVENCEM

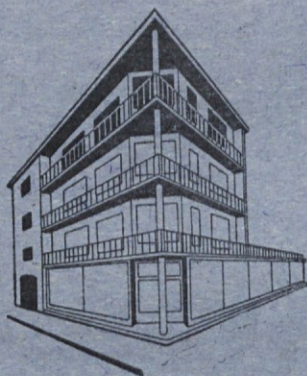
Edi Volavšek

FOTO-ATELJE

Kouvenderstraat 121-123 - Hoensbroek (L)

Telefon K 4448-720

Nizozemska

RADIO Kurnig

Dr. Poelsstraat 19 — HEERLEN

Telefon K 4440-8507 — Nizozemska

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE ŽELIMO ROJAKOM NA NIZOZEMSKEM
TER VSEM OSTALIM PO SIRMEN SVETU!

V naši novi moderni trgovini imamo veliko izbiro **RADIJSKIH** in **TELEVIZIJSKIH**
SPREJEMNIKOV različnih znamk: **PHILIPS**, **MENDE**, **TEKA-DE**, **GRAETZ**, **GRUN-**
DIG itd. — **MAGNETOFONSKE** (bandrekorder) **APARATE**, **HLADILNIKE** **SESAL-**
NIKE, **PRALNE STROJE** vseh vrst, **ŠTEDILNIKE**, **PEČI** (haardkachel), **ELEKTRICNE**
GRAMOFONE ter veliko izbiro raznega modernega materiala za električno razsvetljavo.
PRODAJAMO TUDI NA OBROKE!

Imamo moderno **DELAVNICO** za **POPRAVILA** radijskih, televizijskih in ostalih apa-
ratov. Novoporočencem damo poseben popust!

Vesele velikonočne praznike želim vsem
rojakom na Nizozemskem in ostalim roja-
kom po Evropi

F. GRIL

delavnica usnjenih izdelkov in vseh potrebščin
za taborjenje

Kampstraat 154 — HEERLERHEIDE
NIZOZEMSKA

Vesele velikonočne praznike želi vsem roja-
kom na Nizozemskem ter po ostali Evropi

J. Senekovič — M. J. Peters

GOSTILNA

Rumpenerstr. 31. — HOENSBROEK

Telefon K 4449-336

Nizozemska

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Vesele velikonočne praznike in mnogo pirhov želi vsem Slovincem

A. KORBER

Trgovina

Heulsstraat 30 — Heerlerheide
Nizozemska

Vesele velikonočne praznike vošči vsem Slovincem

Alojz Ogrinc

gostilničar

Merodesstraat 1 — Eygelshoven
NIZOZEMSKA

Zvezni odbor društev sv. Barbare ter ostala slovenska društva žele vsem svojim članom in ostalim rojakom na Nizozemskem in po Evropi vesele in milostipolne velikonočne praznike.

Za zvezo: A. KOZOLE

Za DSB Heerlerheide-B.
M Železnik

Za DSB Lindenheuvel
A. Koprivšek

Za DSB Hoensbroek
F. Vodeb

Za DSB Eygelshoven
F. Herle

Za SD Krožek L.
Mici Konte

Za SPD „Zvon“
A. Robek

Veselo Alelujo želi vsem Slovincem

J. ODER

TRAFIKA

Markt 4 — Saexberg
Nizozemska

Vesele velikonočne praznike želi vsem odjemalcem ter ostalim Slovincem

J. KAVČIČ, vdova

manufakturna trgovina

HOFDSTRAAT
Nizozemska

Veselo Alelujo in obilo pirhov želi vsem Slovincem, posebno svojim zvestim, stalnim odjemalcem, ter priporoča nakup vseh vrst **BLAGA, PERILA in OBLEK** — moških in ženskih — tudi po meri naročene. — Pozdravlja posebno Zingerjeve v Belgiji!

M. ZINGER

TRGOVINA

Eygelshovenerweg 104 — CHEVREMONT
Telefon K 4444-477 — NIZOZEMSKA

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE ŽELI VSEM ROJAKOM NA NIZOZEMSKEM IN V OSTALI EVROPI

F. MIKOLIC

T A X I

Rumpenerstraat 37c — BRUNSSUM — Telefon K 4449-477

NIZOZEMSKA